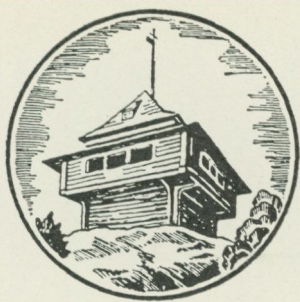

**NORDISKA MUSEETS OCH
SKANSENS ÅRSBOK 1950**

FATABUREN

NORDISKA MUSEETS

OCH SKANSENS ÅRSBOK

1950

Redaktion:

ANDREAS LINDBLOM · GÖSTA BERG · ERIK ANDRÉN

Redaktör: Erik Andrén

Omslagsbilden visar en ölkanna av fajans, ungefär 24 cm hög och tillverkad vid Rörstrand i början av 1800-talet. En dylik pjäs kunde — liksom dess engelska förebilder, de s. k. Toby jugs — mycket väl vara en sjömansgåva, "a sailor's gift" av det slag som närmare behandlas på sid. 25. (Nordiska museet inv.-nr 115,750.)

Tryckt hos Tryckeri Aktiebolaget Thule, Stockholm 1950

Djuptrycksplanscher från Nordisk Rotogravyr

ANNA RUDBECK IN MEMORIAM

Förra amanuensen vid Nordiska museet fröken Anna Rudbeck avled den 29 juni 1949. Hon var född den 20 juni 1878 och dotter till generalmajoren friherre Zachris Rudbeck och hans maka Ebba Ulfsparre af Broxvik.

Efter utbildning vid Tekniska skolan och textilt arbete i Ateljé Licium under Agnes Brantings insiktsfulla ledning anställdes hon den 6 maj 1909 vid museet, där hon fick sin tjänstgöring förlagd till Skansen, varifrån hon avgick med pension den 31 december 1942 ehuru hon ännu under närmare tre år kvarstod i tjänst.

Med Anna Rudbecks bortgång försvann en gedigen och markant personlighet, känd och älskad av tiotusentals svenskar vilka betraktade henne som en personifiering av Skansen. Hon tillhörde ej den första generationen av Hazelius' medhjälpare, men hennes mor friherrinnan Ebba Rudbeck var en av de frivilliga krafter som under nittioalet trofast bistod friluftsmuseets skapare med uppoffrande arbete. Anna Rudbeck blev typisk för den andra generationen av museets tjänstemän, de som kände förvaltningen av det hazelianska arvet som en helig förpliktelse och som svartsjukt vakade över att inga traditioner förfuskades och att det nya släpptes in med största försiktighet.

För de otaliga stockholmare som under trettiofem år i de mest skilda ärenden och angelägenheter besökte Skansens expedition och klädkammare, var Anna Rudbeck intill sin avgång den mångvetande och alltid beredvilliga hjälparen. Hennes offervilja hade ingen gräns. Under sommarmånadernas hektiska programperiod som sätter vår personal på så hårda prov tjänstgjorde hon bokstavligen dag och natt. För byråkratiska småtterier av typen fastställd arbetstid, tjänsteskrivelser o. d.

hyste den impulsiva Anna Rudbeck djupt förakt. "Men, not measures", är ett gammalt anglosaxiskt handlingsprogram. Att ständigt ställa sin personlighet helt till förfogande, att i ur och skur göra sin insats var för den bortgångna något självklart. För henne var arbetsglädjen en naturlig livsform, den blev bara ett uttryck för det äkta mänskliga. Hon fyllde sin kallelse på ett självklart sätt, avskydde publicitet och självreklam, men visste alltid med naturlig värdighet inta sin rätta plats. Som den frodiga, hela människa hon var älskade hon livets goda: trofasta vänner, skönhet och kvalitet, hos människorna såväl som i tingen.

Anna Rudbeck förvärvade med åren en rik människokänedom, som i förening med hennes på gammaldags förfinad uppfostran grundade taktkänsla gjorde henne skickad att umgås med hög och låg. Hennes vänlighet var av det slaget som rener murar. Hur väl behövs inte sådana människor!

Andreas Lindblom